

Pere Muñoz: L'Etern Subcampió

"No em van respectar el lideratge. Jo era molt jove i s'hi van atrevir. Però les oportunitats passen i quan han passat, han passat." Així es podria resumir la vida d'en Pere Muñoz, un home que per diferents raons, cap d'elles esportiva, no va aconseguir convertir-se en un gran ídol pels aficionats olotins.

1989. Última victòria d'en Pere com a professional. Etapa Reina de la "Vuelta a Burgos"

ENTREVISTA

"No hi ha cap esportista que competeixi amb pa i aigua"

Parlar amb Pere Muñoz i no preguntar-li sobre l'actual situació del ciclisme espanyol hauria estat una equivocació per la nostra part. Sens dubte, l'esport de la bicicleta ha canviat molt respecte a la primera època en què competia Pere Muñoz. Quan jo corria va començar una etapa dins el ciclisme espanyol que va acabar amb la crisi de bons corredors que hi havia hagut. Els anys 80 van iniciar-se corredors com Delgado, Lejarreta, Cabestany i molts altres.

-Quines qualitats ha de tenir avui dia un bon ciclista?

Ara el qui demostra que està molt fort és l'Indurain, un corredor tot-terreny. Però no sé si els millors són els qui estan més forts o els qui tenen els millors metges.

-ONCE o Banesto?

Em cau millor el Banesto perquè té una gran persona com a director. L'Echavarri és una persona molt correcta, mentre que Sainz és una mica "fantasma".

-En el món del ciclisme hi ha tanta enveja com ens fan creure?

■ ESTANIS VAYREDA

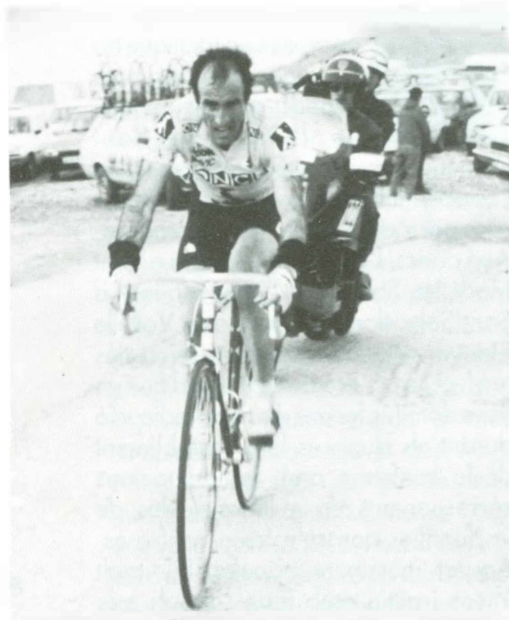
El ciclisme és un dels esports més tradicionals a la nostra comarca, ja que són molts els equips que cada diumenge, faci fred o calor, enfilen les carreteres de La Garrotxa en un intent, primerament, de practicar el seu esport favorit i, segonament, d'imitar els seus ídols, com Indurain, Delgado, Lejarreta, Mauri o Pere Muñoz. Aquest últim és, juntament amb Miquel Soler, Marc Colomer i Josep Cargol, un dels patrimonis esportius de la comarca de La Garrotxa. Un home que, tot i no haver aconseguit mai la victòria en una "gran" volta, va demostrar al llarg dels seus anys com a professional que, amb esforç i lluita, l'anomenat "somni americà" també es pot aconseguir a Espanya.

Per aquesta raó i per moltes altres, hem cregut interessant de fer un petit recorregut per l'"etapa esportiva" d'en Pere Muñoz, amb un únic objectiu: posar el nostre gra de sorra en aquest possible homenatge que li estan preparant. Tot i això, el ciclista ho té clar: *Jo no vull cap homenatge, perquè amb aquests actes sembla que et vulguin retirar abans d'hora...*

Pere Muñoz i Rodríguez va néixer a Mieres, una petita ciutat d'Astúries, al sud d'Oviedo, important per la seva producció minera. Ja de petit la seva família, per raons de feina, es va traslladar, primer a França i després a Madrid. Allí Pere Muñoz va començar a córrer amb la selecció castellana. Tot i que anteriorment havia practicat altres esports com l'atletisme, va decidir-se per la bicicleta ja que volia dedicar-me a un esport on pogués fer diners, i sabia que en l'atletisme no en faria.

Als 16 anys el seu pare li va dir que havien d'anar a Catalunya, concretament a Olot, una ciutat de clima fred i voltada de muntanyes. Pere Muñoz tenia clar que tornaria a la capital espanyola, on havia guanyat el Campionat d'Espanya juvenil i on l'esperava l'equip de Federico Martín Bahamontes. Però com explica pere Muñoz, *la setmana abans de marxar va venir a trobar-me el director d'un important equip amateur i em va convèncer perquè em quedés a Catalunya.*

Un cop instal·lat a Olot, i gràcies als consells del qui era president del Club Ciclista Olot, Ernest Gallifa, aquest noi camacurt, bru i amb accent asturià, va començar a guanyar curses, sempre a nivell amateur, com la volta a la Cerdanya o el trofeu Joan Campillo. Aquesta primera època va ésser molt dura perquè entrenava, treballava i estudiava. D'aquí va venir que de juvenils, que

ho guanyava tot, vaig passar a amateur, on no hi havia limit d'edat i on en curses de curta distància guanyava, però en curses llargues notava la falta d'entrenament. A partir d'aquí, i després de treballar tres anys en l'empresa "Esteban Espuña", va deixar-ho tot i es va dedicar exclusivament al ciclisme, conscient ja de les seves possibilitats.

El 1980 Pere Muñoz va passar a professional i fitxà per l'equip del Zor. Llavors el corredor olotí es va plantejar el ciclisme com un repte en la seva vida. *Jo sabia que era bo, i per a mi arribar a professional era un somni. Volia triomfar i tenia molta il·lusió per arribar dalt de tot.* Aquest primer any va córrer la seva primera Volta a Espanya, mentre feia el servei militar a Sant Climent. Tot i que no va destacar individualment, féu un gran paper com a gregari i va contribuir a la victòria d'un company del seu equip.

Però la consolidació de Pere Muñoz com a gran ciclista va arribar un any després, en què va aconseguir el segon lloc en la Volta a Espanya de 1982, darrera l'italià Giovanni Battaglin. Segons Pere Muñoz, *no em van donar tota l'ajuda que necessitava. Aquell any, si hagués tingut més experiència hauria guanyat sense problemes.*

Aquest mateix any va fer una gran actuació en la Volta a Catalunya, però no va guanyar perquè el director de l'equip el va sacrificar per una escapada de Faustino Rupérez, cap de fila del seu equip; *no em van respectar el lideratge. Jo era molt jove i s'hi van atrevir. Però les*